

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-היו בודקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	מ
היו בודקין אותן בשבע חקירות: באיזו שבוע, באיזו שנה, באיזו חודש, בכמה בחדש, באיזה יום, באיזה שעה, באיזה מקום.	[ת"ק]												◆	■
באיזה יום, באיזה שעה, באיזה מקום.	רבי יוסי:												◆	■
מכירין אתם אותן?													■	■
התרתם בו?													■	■
העובד עבודה זרה - את מי עבד, ובמה עבד?													■	■
כל המרבה בבדיקות - הרי זה משובה.													■	■
מעשה ודק בן זכאי בעוקצי תאנים.													■	■
מה בין חקירות לבדיקות? חקירות, אחד אומר איני יודע - עדותן בטילה. בדיקות, אחד אומר איני יודע, ואפילו שנים אומרים אין אנו יודעין - עדותן קיימת.													■	■
אחד חקירות ואחד בדיקות, בזמן שמכחישין זה את זה - עדותן בטילה.													■	■
אחד אומר בשנים בחדש ואחד אומר בשלשה בחדש - עדותן קיימת, שזה יודע בעיבורו של חדש וזה אינו יודע בעיבורו של חדש.													■	■
זה אומר בשלשה ואחד אומר בחמשה - עדותן בטילה.													■	■
אחד אומר בשתי שעות ואחד אומר בשלש שעות - עדותן קיימת.													■	■
אחד אומר בשלש ואחד אומר בחמש - עדותן בטילה.	[ת"ק]												◆	■
קיימת.	רבי יהודה:												◆	■
אחד אומר בחמש ואחד אומר בשבע - עדותן בטילה, שבחמש חמה במזרח ובשבע חמה במערב.													■	■
ואחר כך מכניסין את השני ובודקין אותו, אם נמצאו דבריהם מכוונים - פותחין בזכות.													■	■
אמר אחד מן העדים: יש לי ללמד עליו זכות, או אחד מן התלמידים: יש לי ללמד עליו חובה - משתקין אותו.													■	■
אמר אחד מן התלמידים: יש לי ללמד עליו זכות - מעלין אותו, ומושיבין אותו ביניהם, ולא היה יורד - משם כל היום כולו. אם יש ממש בדבריו - שומעין לו.													■	■
ואפילו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות - שומעין לו, ובלבד שיש ממש בדבריו.													■	■
ואם מצאו לו זכות - פטרוהו, ואם לאו - מעבירין אותו למחר.													■	■
ומזדווגין זוגות וזוגות. היו ממעטין ממאכל, ולא היו שותין יין כל היום, ונושאין ונותנין כל הלילה, ולמחרת משכימין ובאין לבית דין. המזכה אומר: אני מזכה, ומזכה אני במקומי. והמחייב אומר: אני מחייב, ומחייב אני במקומי, המלמד חובה מלמד זכות, אבל המלמד זכות - אינו יכול לחזור וללמד חובה.													■	■
טעו בדבר - שני סופרי הדיינין מזכירין אותו.													■	■
אם מצאו לו זכות - פטרוהו. ואם לאו - עומדים למנין.													■	■
שנים עשר מזכין ואחד עשר מחייבין - זכאי. שנים עשר מחייבין ואחד עשר מזכין, ואפילו אחד עשר מזכין ואחד עשר מחייבין. ואחד אומר איני יודע, ואפילו עשרים ושנים מזכין או מחייבין ואחד אומר איני יודע - יוסיפו הדיינין.													■	■
וכמה מוסיפין - שנים שנים, עד שבעים ואחד.													■	■
שלשים וששה מזכין ושלשים וחמשה מחייבין - זכאי. שלשים וששה מחייבין ושלשים וחמשה מזכין - דנין אלו כנגד אלו, עד שיראה אחד מן המחייבין דברי המזכין.													■	■
מנא הני מילי?													^	■
דאמר קרא (דברים י"ג) ודרשת וחקרת ושאלת היטב ואומר (דברים י"ז) והגדת לך ושמעת ודרשת היטב ואומר (דברים י"ט) ודרשו השופטים היטב	רב יהודה:												!	◆

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
story-מעשה O **question-שאלה** ^ **challenge-קושיא** ζ
answer-תירוץ ! **proof-ראיה** ■
key-מקרא:

סנהדרין-היו בודקין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
ואימא חדא חדא כדכתיבא - דאם כן ליכתבינהו רחמנא בחדא.												ז	מ:		
כיון דכולהו בהדי הדדי כתיבא - מהדדי ילפי, וכיון דילפי מהדדי - כמאן דכתיב בחדא דמי.												!	◊	מ:	
והא לא דמיא להדדי:												ז	◊	מ:	
עיר הנדחת להנך תרתי לא דמיא - שכן ממונן פלט.												ז		מ:	
עבודה זרה להנך תרתי לא דמיא - שכן בסיף.												ז		מ:	
עדים זוממין להנך תרתי לא דמיא - שכן צריכים התראה.												ז		מ:	
בהיטב היטב ילפינן מהדדי												!	◊	מ:	
וגזירה שוה מופנה. דאי לא מופנה - איכא למיפרך												■	◊	מ:	
לאיי אפנויי מופני מדהוה ליה למיכתב ודרשו וחקרו ושני קרא בדיבוריה בהיטב - שמע מינה לאפנויי.												■		מ:	
ואכתי, מופנה מצד אחד הוא												ז	◊	מ:	
בשלמא הנך תרתי - מופנה הוא, משום דהוה ליה למכתב, אלא עיר הנדחת מאי הוה ליה למכתב? הא כתיבא כולהו												ז	◊	מ:	
התם נמי אפנויי מופנה, מדהוה ליה למכתב דרוש תדרש או חקור תחקר ושני קרא בדיבוריה בהיטב - שמע מינה לאפנויי.												!	◊	מ:	
ואתו נחנקין בקל וחומר מנסקלין ומנהרגין, ואתו נשרפין בקל וחומר מנסקלין.													■	◊	מ:
הניחא לרבנן, דאמרי סקילה חמורה, אלא לרבי שמעון דאמר שריפה חמורה - מאי איכא למימר?												ז	◊	מ:	
(דברים י"ג) והנה אמת נכון, והנה אמת נכון - הא חד סרי, שבע - לשבע חקירות, דל תלת לגזירה שוה - פשא להו חזא. לרבי שמעון - לאתויי נשרפין, לרבנן - מילתא דאתיא בקל וחומר טרח וכתב לה קרא.	אלא אמר רבי יהודה:												■	◊	מ:
אימא לאתויי שמנה חקירות	מדף בה רבי אבהו:											ז	◊	מ:	
ושמנה חקירות - מי איכא?												ז		מ:	
אלמה לא? והאיכא לאתויי בכמה בשעה												!	◊	מ:	
היו בודקין אותו בשמנה חקירות	ותניא נמי הכי:											■	!	מ:	
הניחא לאבוי אליבא דרבי מאיר, דאמר אין אדם טועה ולא כלום, ולהך לישנא נמי דאמר אדם טועה משהו - שפיר.												ז	◊	מ:	
אלא לאבוי אליבא דרבי יהודה												ז		מ:	
אדם טועה חצי שעה	דאמר: [לאבוי אליבא דרבי יהודה]											ז	◊	מ:	
ולרבא												ז		מ:	
טעו אינשי טובא	דאמר: [רבא]											ז	◊	מ:	
מאי איכא למימר?												ז	◊	מ:	
אלא לאתויי בכמה ביובל.												!		מ:	
היינו באיזה שבוע												ז		מ:	
אלא לאתויי באיזה יובל.												!	◊	מ:	
ואידך												ז		מ:	

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-היו בודקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
כיון דאמר באיזה שבוע - לא בעי באיזה יובל.	[אביי אליבא דר"מ]											◇	מ:	
רבי יוסי אומר.													◇	מ:
לדבריכם, מי שבא ואמר אמש הרגו, אומר לו: באיזו שבוע, באיזו שנה, באיזו חודש, בכמה בחדש?	תניא, אמר להם רבי יוסי להכמים:											◇	מ:	
לדבריך, מי שבא ואמר עכשו הרגו, אומר לו: באיזה יום, באיזה שעה, באיזה מקום? אלא, אף על גב דלא צריך - רמינן עליה, כדרכי שמעון בן אלעזר. הכא נמי אף על גב דלא צריך רמינן עליה, כדרכי שמעון בן אלעזר.	אמרו לו:											◇	מ:	
ורבי יוסי												◇	מ:	
אמש הרגו - שכיח ברוב עדיות, עכשו הרגו - לא שכיח ברוב עדיות.	[רבי יוסי]											◇	מ:	
מכירים אתם אותו.													◇	מ:
מכירים אתם אותו, נכרי הרג, ישראל הרג	תנו רבנן:												◇	מ:
התרתם בו, קיבל עליו התראה, התיר עצמו למיתה, המית בתוך כדי דיבור?													◇	מ:
העובד עבודה זרה - את מי עבד, לפעור עבד, למרקוליס עבד? ובמה עבד - בזיבוה, בקיטור, בניסוך, בהשתחוואה?													◇	מ:
מניין להתראה מן התורה - שנאמר (ויקרא כ') ואיש אשר יקח את אחתו בת אביו או בת אמו וראה את ערותה, אטו בראיה תליא מילתא? אלא עד שיראוהו טעמו של דבר, אם אינו ענין לכרת תנהו ענין למלקות.	עולא:												◇	מ:
(שמות כ"א) וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה - שהתרו בו, ועדיין הוא מזיד.	דבי חזקיה תנא:												◇	מ:
(במדבר ט"ז) המצאים אתו מקשש עצים - שהתרו בו ועדיין הוא מקושש.	דבי רבי ישמעאל תנא:												◇	מ:
(דברים כ"ב) על דבר אשר ענה - על עסקי דיבור.	דבי רבי תנא:												◇	מ:
וצריכא, דאי כתב רחמנא אחתו הוה אמינא: חייבי מלקות - אין, חייבי מיתות - לא, כתב רחמנא כי יזיד, ואי כתב רחמנא וכי יזיד הוה אמינא: הני מילי - סיף דקיל, אבל סקילה דחמורה - אימא לא, צריכא.													◇	מ:
ותרתי בנסקלין למה לי?													◇	מ:
לרבי שמעון - לאתויי נשרפין, לרבנן - מילתא דאתיא בקל וחומר טרח וכתב לה קרא.													◇	מ:
ולכתוב רחמנא בנסקלין, וליתו הנך וליגמרו מיניה													◇	מ:
הכא נמי: מילתא דאתיא בקל וחומר טרח וכתב לה קרא.													◇	מ:
התיר עצמו למיתה.													◇	מ:
מנא לן?													◇	מ:
אמר קרא (דברים י"ז) יומת המת - עד שיתיר עצמו למיתה.	רבא ואיתימא חזקיה:												◇	מ:
עדי נערה המאורסה שהזמנו - אין נהרגין. מתוך שיכולים לומר לאוסרה על בעלה באנו.	רב חנן:												◇	מ:
והא אתרו בה.													◇	מ:
דלא אתרו בה.													◇	מ:
ואי לא אתרו בה - היכי מיקטלא?													◇	מ:
באשה חבירה, ואליבא דרבי יוסי ברבי יהודה.													◇	מ:
חבר אין צריך התראה, לפי שלא נתנה התראה אלא להבחין בין שוגג למזיד.	דתניא, רבי יוסי ברבי יהודה:												◇	מ:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-היו בודקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכיון דאינהו לא מיקטלי - איהי היכי מיקטלא? הויה לה עדות שאי אתה יכול להזימה - לא שמה עדות.										⚡		מא.
הכי נמי קאמר: מתוך שאין נהרגין, שיכולין לומר לאוסרה על בעלה באנו - אף היא אינה נהרגת, דהויה לה עדות שאי אתה יכול להזימה.										!	◊	מא.
אלא באשה חבירה, דקיימא לן דמיקטלא אליבא דרבי יוסי רבבי יהודה, היכי משכחת לה?										⚡	◊	מא.
כשזינתה וחזרה וזינתה										!		מא.
והא יכולין לומר לאוסרה על בועלה שני באנו										⚡		מא.
שזינתה מבעול ראשון. אי נמי שזינתה מקרוביה.										!	◊	מא.
מאי שנא נערה מאורסה דנקט? אפילו נשואה נמי										⚡	◊	מא.
אין, אלא, אפילו האי דלא יתבא תותיה - יכולין לומר לאוסרה על בעלה באנו.										!	◊	מא.
אחד אומר, בסייף הרגו ואחד אומר בארירן הרגו - אין זה נכון. אחד אומר כליו שחורין, ואחד אומר כליו לבנים - הרי זה נכון.	רב חסדא:										◊	מא.
נכון - שיהא נכון. אחד אומר בסייף הרגו ואחד אומר בארירן הרגו, אחד אומר, כליו שחורין ואחד אומר כליו לבנים - אין זה נכון	מיתיבי:									⚡	◊	מא.
בסודר שחנקו בו, דהיינו סייף וארירן.	תרגמה רב חסדא:									!	◊	מא.
אחד אומר סנדליו שחורין ואחד אומר סנדליו לבנים - אין זה נכון	תא שמע:									⚡	◊	מא.
התם נמי, כגון שבעט בו בסנדלו והרגו.										!		מא.
מעשה ובדק בן זכאי בעוקצי תאנה.	תא שמע:									⚡	◊	מא.
כגון שעקץ תאנה בשבת, דעלה קא מיקטיל.	רמי בר חמא:									!	◊	מא.
אמרו לו תחת תאנה הרגו	והא תניא:									⚡		מא.
כגון ששפדו בייחור של תאנה.	אלא אמר רמי בר חמא:									!	◊	מא.
אמר להן: תאנה זו עוקציה דקין, עוקציה גסין, תאנים שחורות, תאנים לבנות?	תא שמע:									⚡		מא.
מבן זכאי לותיב איניש? שאני בן זכאי דבדיקות כחקירות משוי ליה.	אלא אמר רב יוסף:									!	◊	מא.
מאן בן זכאי?										^	◊	מא.
אילמא רבי יוחנן בן זכאי										!	◊	מא.
מי הוה בסנהדרין?										⚡		מא.
כל שנותיו של רבי יוחנן בן זכאי מאה ועשרים שנה, ארבעים שנה עסק בפרקמיטיא, ארבעים שנה למד, ארבעים שנה לימד.	והתניא:									⚡	◊	מא.
ארבעים שנה קודם חורבן הבית גלתה סנהדרין וישבה לה בחנות.	ותניא:									⚡		מא.
לומר שלא דנו דיני קנסות.	ואמר רבי יצחק בר אבודימי:									⚡		מא.
דיני קנסות סלקא דעתך?										⚡	⚡	מא.
אלא שלא דנו דיני נפשות.										!	⚡	מא.
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי.	ותנן:									⚡	◊	מא.
אלא בן זכאי דעלמא.										!	◊	מא.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-היו בודקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הכי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך רבן יוחנן בן זכאי - קרי ליה רבי בן זכאי?													מא:
מעשה ובדק רבן יוחנן בן זכאי בעוקצי תאנים	והתניא:												מא:
אלא: תלמיד היושב לפני רבו הוה, ואמר מילתא, ומסתבר להו טעמיה, וקבעוה בשמיה. כי הוה למד - בן זכאי הוה קרי ליה, כתלמיד היושב לפני רבו. כי הוה לימד - הוה קרי ליה רבן יוחנן בן זכאי. כי קרי ליה בן זכאי - על שם דמעיקרא, וכי קרי ליה רבן יוחנן בן זכאי - על שם דהשתא.													מא:
מעשה ובדק כ' מה בין חקירות כ'.													מא:
מאי אפילו שנים אומרים? פשיטא כי אמר אחד איני יודע עדותן קיימת - כי אמרי בי תרי נמי עדותן קיימת													מא:
ארישא קאי, והכי קאמר: בחקירות, אפילו שנים אומרים ידענו ואחד אומר איני יודע - עדותן בטילה.	רב ששת:												מא:
כמאן - כרבי עקיבא. דמקיש שלשה לשנים.	[רבי עקיבא]												מא:
והא עדותן קיימת קתני	רבא:												מא:
הכי קאמר: אפילו בחקירות, שנים אומרים ידענו ואחד אומר איני יודע - עדותן קיימת	אלא אמר רבא:												מא:
כמאן - דלא כרבי עקיבא.													מא:
רב כהנא ורב ספרא תנו סנהדרין בי רבה.	[רב כהנא ורב ספרא]												מא:
פגע בהו רמי בר חמא, אמר להו: מאי אמריתו בה בסנהדרין דבי רבה?	[רמי בר חמא]												מא:
ומאי אמרינן בה בסנהדרין גרידתא, ומאי קשיא לך?	אמרי ליה: [רב כהנא ורב ספרא]												מא:
מה בין חקירות לבדיקות, חקירות אחד אומר איני יודע - עדותן בטילה, בדיקות אמר אחד איני יודע ואפילו שנים אומרים אין אנו יודעים - עדותן קיימת.	אמר להו: [רמי בר חמא] מהא דקתני:												מא:
מכדי, אידי ואידי דאורייתא היא, מאי שנא חקירות ומאי שנא בדיקות?													מא:
הכי השתא בחקירות, אמר אחד איני יודע - עדותן בטילה, דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה. בדיקות, אמר אחד מהן איני יודע - עדותן קיימת, עדות שאתה יכול להזימה הוא.	אמרי ליה: [רב כהנא ורב ספרא]												מא:
אמר להו: אי הכי אמריתו בה - טובא אמריתו בה	[רמי בר חמא]												מא:
אמרי ליה: מטיבותיה דמר אמרינן בה טובא, מנזיהותיה דמר - לא אמרינן בה ולא חדא.	[רב כהנא ורב ספרא]												מא:
אחד אומר כ'.													מא:
עד כמה?													מא:
עד רובו של חודש.	רבי אחא בר חנינא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:												מא:
אחד אומר בשלשה ואחד אומר בחמשה - עדותן בטילה.	רבא: אף אנן נמי תנינא:												מא:
ואמאי? נימא שזה יודע בשני עיבורין, וזה אינו יודע בשני עיבורין													מא:
אלא לאו - משום דברובה ידע.													מא:
לעולם אימא לך - ברובה נמי לא ידע, ובשיפורא ידע. בחד שיפורא אמר דטעי, בתרי שיפורא - לא אמר דטעי.													מא:
עד כמה מברכין על החדש - עד שתתמלא פגימתה.	ואמרי רבי אחא בר חנינא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:												מא:
וכמה?													מא:
עד שבעה	רב יעקב בר אידי אמר רב יהודה:												מא:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-היו בודקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
עד ששה עשר.	נהרדעי:	◊	!	◆								
ותרוייהו כרבי יוחנן סבירא להו. הא - למיהוי כי יתרא, הא - למיהוי כי נפיא.		◊		■								
ולברירך הטוב והמטיב	רב אחא מדיפתי לרבינא:	◊	⚡									
אטו כי חסר מי מברכינן דיין האמת, דלברירך הטוב והמטיב?	אמר ליה: [רבינא]		!									
ולברכינהו לתרוייהו			⚡									
כיון דהיינו אורחיה - לא מברכינן.		◊	!									
כל המברך על החדש בזמנו - כאילו מקבל פני שכינה, כתיב הכא: (שמות י"ב) החדש הזה וכתוב התם (שמות ט"ו) זה אלי ואנוהו.	ואמר רבי אחא בר חנינא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:	◊			■							
אילמלא (לא) זכו ישראל אלא להקביל פני אביהן שבשמים כל חדש וחדש - דיים.	תנא דבי רבי ישמעאל:	◊			■							
הלכך נימרינהו מעומד.	אביי:	◊			■							
מרימר ומר זוטרא מכתפי (אהדדי), ומברכי.	[מרימר ומר זוטרא]	◊			○							
במערבא מברכי ברוך מחדש חדשים	אמר ליה רב אחא לרב אשי:	◊			■							
האי - נשי דידן נמי מברכי.	אמר ליה: [רב אשי]		⚡									
אלא כדרב יהודה.	[רב אשי]				■							
ברוך וכו' אשר במאמרו ברא שחקים וברוח פיו כל צבאם חק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם ששים ושמהים לעשות רצון קונם פועלי אמת שפעולתן אמת ולבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן שהן עתידין להתחדש כמותה ולפאר ליוצרים על שם כבוד מלכותו ברוך אתה ה' מחדש חדשים.	דאמר רב יהודה:	◊			■	■						
(משלי כ"ד) כי בתחבולות תעשה לך מלחמה. אמר רבי אחא בר חנינא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן: במי אתה מוצא מלחמתה של תורה - במי שיש בידו חבילות של משנה	[רבי אחא בר חנינא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן]	◊				■						
(משלי י"ד) ורבי-תבואות בכח שור.	קרי רב יוסף אנפשיה:					■						
אהד אומר בשתי שעות כו'.												◊
לא שנו אלא שעות, אבל אחד אומר קודם הגן החמה ואחד אומר לאחר הגן החמה - עדותן בטילה.	רב שימי בר אשי:	◊										■
פשיטא			⚡									
אלא: אחד אומר קודם הגן ואחד אומר בתוך הגן.												◊
הא נמי פשיטא			⚡									
מהו דתימא, הא בגילויא קאי, וזהרורי בעלמא הוא דחזא, קא משמע לן.			!									◊
ואחר כך מכניסין כו'.												■
אותו היום - ותו לא?												⚡
אם יש ממש בדבריו - לא היה יורד משם לעולם, ואם אין ממש בדבריו - אין יורד כל היום כולו, כדי שלא תהא עלייתו ירידה לן	והתניא:	◊	⚡									■
תרגומה אאם אין ממש בדבריו.	אביי:		!									◊
מצאו לו זכות כו'.												■
יין מאי טעמא לא?			⚡									

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-היו בודקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמר קרא: (משלי ל"א) ולרוזנים אי שכר - העוסקין ברזו של עולם אל ישתכרו.	רבי אחא בר חנינא:											!	◇
דנין אלו כנגד אלו עד שיראה													■
לא ראו מאי?												◇	^
פוטרין אותו.	רבי אחא:											!	◇
פוטרין אותו.	וכן אמר רבי יוחנן:											■	
ולפטריה מעיקרא	רב פפא לאביי:											?	◇
כדי שלא יצאו מבית דין מעורבבין.	אמר ליה: [אביי] הכי אמר רבי יוחנן:											!	◇
ולמה לי יוסיפו? ליפטריה מבי דינא קמא	איכא דאמרי אמר ליה רב פפא לאביי:											?	
רבי יוסי קאי כותך.	אמר ליה: [אביי]											■	
כשם שאין מוסיפין על בית דין של שבעים ואחד, כך אין מוסיפין על בית דין של עשרים ושלושה.	דתניא, רבי יוסי:											■	◇
אומר בדיני ממונות נודקן הדין ואין אומר בדיני נפשות נודקן הדין.	תנו רבנן:												■
מאי נודקן הדין?													^
אילמא קש דינא												!	◇
איפכא מיבעיא ליה												?	◇
איפוך.	רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא:											!	◇
לעולם לא תיפוך, ומאי נודקן הדין - חכם דינא.	רב אשי:											!	◇
גדול שבדיינין אומר נודקן הדין	מיתיבי:											?	◇
אי אמרת בשלמא חכם דינא - היינו דאמר גדול, אלא אי אמרת קש דינא - לא סגי' דלא אמר גדול? כסופי הוא דקא מיכסוף נפשיה?												?	■
אין, אינו דומה מתבייש מעצמו למתבייש מאחרים.												!	◇
אי אמרת בשלמא קש דינא, היינו דאינו דומה מתבייש מעצמו למתבייש מאחרים, אלא אי אמרת חכם דינא - גדול אשבוחי משבה נפשיה? והכתיב (משלי כ"ז) יהלך זר ולא פיך	איכא דאמרי:											?	◇
שאני מילתא דבי דינא, דאגדול רמיא												!	◇
גמרו את הדבר היו מכניסין אותן, גדול שבדיינין אומר: איש פלוני אתה זכאי איש פלוני אתה חייב.	כדתנן:											!	■
הדרן עלך היו בודקין													◇

<p>disputants-חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
נגמר הדין מוציאין אותו לסוקלו.												■	מב:
בית הסקילה היה חוץ לבית דין שנאמר (ויקרא כ"ד) הוצא את המקלל.												■	מב:
אחד עומד על פתח בית דין והסודרין בידו, וסוס רחוק ממנו כדי שיהא רואהו.												■	מב:
אומר אחד יש ללמד עליו זכות - הלה מניף בסודרין והסוס רץ ומעמידן. ואפילו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות - מחזירין אותו, אפילו ארבע וחמש פעמים - ובלבד שיש ממש בדבריו.												■	מב:
ובית הסקילה חוץ לבית דין הוה, ותו לא?												◊	מב:
בית הסקילה היה חוץ לשלש מחנות	והא תניא:											◊	מב:
אין, כדקאמרת, והא דקתני הכי - נפקא מינה דאי נפיק בי דינא ויחביב חוץ לשלש מחנות - עבדינן בית הסקילה חוץ לבית דין, כי היכי דלא מיתחזי בית דין רוצחין. אי נמי: כי היכי דתיהוי ליה הצלה.												!	מב:
מנהגי מילי?												^	מב:
הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה - חוץ לשלש מחנות.	דתנו רבנן:											!	מב:
אתה אומר חוץ לשלש מחנות, או אינו אלא חוץ למחנה אחת?												!	מב:
נאמר כאן מחוץ למחנה ונאמר בפרים הנשרפין חוץ למחנה מה להלן חוץ לשלש מחנות - אף כאן חוץ לשלש מחנות.												!	מב:
והתם מנלן?												^	מב:
(ויקרא ד) והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה - חוץ לשלש מחנות.	דתנו רבנן:											!	מב:
אתה אומר חוץ לשלש מחנות, או אינו אלא חוץ למחנה אחת?												◊	מב:
כשהוא אומר (ויקרא ד) אל מחוץ למחנה, בפר העדה, שאין תלמוד לומר, שהרי כבר נאמר (ויקרא ד) ושרף אתו כאשר שרף את הפר הראשון - ליתן לו מחנה שניה. וכשהוא אומר (ויקרא ו) אל מחוץ למחנה, בדשן, שאין תלמוד לומר, שהרי כבר נאמר (ויקרא ד) על שפך הדשן ישרף - ליתן לו מחנה שלישית.												!	מב:
ולילף משחוטין חוץ, מה להלן - חוץ למחנה אחת, אף כאן - חוץ למחנה אחת												◊	מב:
מסתברא מפרים הנשרפין הוה ליה למילף שכן: הוצא אל מחוץ למחנה, מכשיר, ומכפר.												!	מב:
אדרבה, משחוטין חוץ הוה ליה למילף, שכן: אדם, חוטא, בנשמה, פיגול.												◊	מב:
מכשיר ממכשיר עדיף ליה.												!	מב:
משה היכא הוה יתיב - במחנה לוייה, ואמר ליה רחמנא (ויקרא כ"ד) הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה - חוץ למחנה לוייה. (ויקרא כ"ד) ויוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה - חוץ למחנה ישראל.	רב פפא:											!	מב:
האי מיבעי ליה לעשייה												◊	מב:
עשייה בהדיא כתיבא (ויקרא כ"ד) ובני ישראל עשו כאשר צוה ה' את משה.												!	מב:
אלא מעתה (ויקרא כ"ד) וירגמו אתו אבן מאי עבדי ליה?												◊	מב:
ההוא מבעי ליה לכדתניא:												!	מב:
וירגמו אתו באבן - אתו - ולא בכסותו. אבן - שאם מת באבן אחת - יצא.	[תניא]											!	מב:
ואצטרך למיכתב אבן, ואיצטרך למיכתב אבנים, דאי כתב רחמנא אבן - הוה אמינא היכא דלא מת בחדא - לא ניתי אחריתי ומקטליה, כתב רחמנא אבנים. ואי כתב רחמנא אבנים - הוה אמינא מעיקרא ניתי תרתי, כתב רחמנא אבן.												■	מב:
והא האי תנא נאמר קאמר												◊	מב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אילו לא נאמר קאמר. והכי קאמר: אילו לא נאמר קרא - הייתי אומר גזירה שוה, עכשיו שנאמר קרא - גזירה שוה לא צריך.												!	מג.
משה היכא הוה יתיב - במחנה לוייה, ואמר ליה רחמנא הוצא את המקלל - חוץ למחנה לוייה, אל מחוץ למחנה - חוץ למחנה ישראל, ויוציאו את המקלל - לעשייה.	רב אשי:											!	מג.
עשייה בהדיא כתיב בהו ובני ישראל עשו כאשר צוה ה' את משה												;	מג.
ההוא מיבעי ליה לסמיכה ולדחיה.												!	מג.
לדידך, כל הני הוצא דכתיבי בפרים הנשרפים מאי דרשת בהו?												;	מג.
קשיא.												■	מג.
אחד עומד כו'.													מג. <
פשיטא לי, אחד אבן שנסקל בה, ואחד עץ שנתלה בו, ואחד סייף שנהרג בו, ואחד סודר שנחנק בו - כולן משל צבור. מאי טעמא - דמדידיה לא אמרינן ליה: זיל, וליתיה וליקטול נפשיה.	רב הונא:											■	מג.
סודר שמניפין בו, וסוס שרץ ומעמידן משל מי הוא? כיון דהצלה ידידה - מדידיה הוא, או דילמא, כיון דבי דינא מחייבין למעבד בה הצלה - מדידהו.	בעי רב הונא:											^	מג.
היוצא ליהרג משקין אותו קורט של לבונה בכוס של יין כדי שתטרף דעתו, שנאמר (משלי ל"א) תנו שכר לאובד ויין למרי נפש.	ותו, הא דאמר רב חייא בר רב אשי אמר רב חסדא:											■	מג.
נשים יקרות שבירושלים היו מתנדבות ומביאות אותן.	ותניא:											■	מג.
לא התנדבו נשים יקרות, משל מי?												^	מג.
הא ודאי מסתברא משל צבור, כיון דכתיב תנו - מדידהו.												!	מג.
אמר אחד מן התלמידים יש לי ללמד עליו זכות ונשתתק, מהו?	בעא מיניה רב אחא בר הונא מרב ששת:											^	מג.
מנפה רב ששת בידיה: נשתתק? אפילו אחד בסוף העולם נמי	[רב ששת]											;	מג.
התם לא קאמר, הכא קאמר.												!	מג.
מאי?												^	מג.
אחד מן התלמידים שזיכה ומת - רואין אותו כאילו חי ועומד במקומו.	תא שמע, דאמר רבי יוסי בר חנינא:											■	מג.
זיכה - אין, לא זיכה - לא												;	מג.
לא, זיכה - פשיטא לי, אמר תיבעי לך.												!	מג.
אפילו הוא כו'.													מג. <
ואפילו פעם ראשונה ושניה?												;	מג.
פעם ראשונה ושניה, בין שיש ממש בדבריו בין שאין ממש בדבריו - מחזירין אותו. מכאן ואילך, אם יש ממש בדבריו - מחזירין אותו, אין ממש בדבריו - אין מחזירין אותו	והתניא:											■	מג.
תרגומה מפעם שניה ואילך.	רב פפא:											!	מג.
מנא ידעי?												;	מג.
דמסרינן ליה זוגא דרבנן, אי איכא ממש בדבריו - אין, אי לא - לא.	אביי:											!	מג.
ולימסר ליה מעיקרא												;	מג.
אגב דבעית לא מצי אמר כל מאי דאית ליה.												!	מג.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
מצאו לו זכות - פטרוהו, ואם לאו - יצא לייסקל													■	מג.
וכרוז יוצא לפניו: איש פלוני בן פלוני יוצא לייסקל על שעבר עבירה פלונית, ופלוני ופלוני עדין, כל מי שיודע לו זכות - יבא וילמד עליו.													■	מג.
וצריך למימר: ביום פלוני, ובשעה פלונית, ובמקום פלוני, דילמא איכא דידיע, ואתו ומזים להו.	אביי:												◊ ■	מג.
וכרוז יוצא לפניו													■	מג.
לפניו - אין, מעיקרא - לא.													■	מג.
כל הזוכה את יצרו ומתודה עליו, מעלה עליו הכתוב כאילו כיבדו להקדוש ברוך הוא בשני עולמים, העולם הזה והעולם הבא, דכתיב (תהלים נ') זבח תודה יכבדנני.	רבי יהושע בן לוי:												◊ ■	מג.
בזמן שבית המקדש קיים, אדם מקריב עולה - שחר עולה בידו, מנחה - שחר מנחה בידו. אבל מי שדעתו שפלה - מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולן, שנאמר (תהלים נ"א) זבחי אלהים רוח נשברה, ולא עוד אלא שאין תפלתו נמאסת. שנאמר (תהלים נ"א) לב נשבר ונדכה אלהים לא תבוה.	ואמר רבי יהושע בן לוי:												◊ ■	מג.
היה רחוק מבית הסקילה כעשר אמות, אומרים לו: התודה, שכן דרך כל המומתין מתודין, שכל המתודה יש לו חלק לעולם הבא. שכן מצינו בעכין, שאמר לו יהושע (יהושע ז') בני שים נא כבוד לה' אלהי ישראל ותן לו תודה, (יהושע ז') ויען עכין את יהושע ויאמר אמנה אנכי חטאתי וכזאת וכזאת וגו'. ומנין שכיפר לו וידויו - שנאמר (יהושע ז') ויאמר יהושע מה עכרתנו יעכרך ה' ביום הזה, ביום הזה אתה עכור, ואי אתה עכור לעולם הבא.													■	מג.
ואם אינו יודע להתודות - אומרים לו: אמור תהא מיתתי כפרה על כל עונותי.													■	מג.
אם היה יודע שהוא מזומם אומר: תהא מיתתי כפרה על כל עונותי חוץ מעון זה.	רבי יהודה:												■	מג.
אם כן יהו כל אדם אומר כן, כדי לנקות עצמו.	אמרו לו:												■	מג.
נא - אין נא אלא לשון בקשה, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא ליהושע (יהושע ז') חטא ישראל, אמר לפניו: רבנו של עולם, מי חטא? אמר ליה: וכי דילטור אני? לך הפל גורלות.	תנו רבנן:												◊ ■	מג.
הלך והפיל גורלות, ונפל הגורל על עכין													○ ■	מג.
אמר לו: יהושע, בגורל אתה בא עלי? אתה ואלעזר הכהן שני גדולי הדור אתם, אם אני מפיל עליכם גורל - על אחד מכם הוא נופל.													○ ■	מג.
אמר לו: בבקשה ממך, אל תוציא לעז על הגורלות, שעתידיה ארץ ישראל שתתחלק בגורל שנאמר (במדבר כ"ו) אך בגורל יחלק את הארץ.													○ ■	מג.
תן תודה. אמר רבינא: שחודי שחדיה במילי: כלום נבקש ממך אלא הודאה? תן לו תודה והיפטר.	[רבינא]												■	מג.
מיד: ויען עכין את יהושע ויאמר אמנה אנכי חטאתי לה' אלהי ישראל וכזאת וכזאת עשיתי.													■	מג.
מלמד שמעל עכין בשלשה חרמים: שנים בימי משה ואחד בימי יהושע, שנאמר כזאת וכזאת עשיתי.	רב אסי אמר רבי חנינא:												■	מג.
חמשה, ארבעה בימי משה ואחד בימי יהושע, שנאמר אנכי חטאתי וכזאת וכזאת עשיתי.	רבי יוחנן אמר משום רבי אלעזר ברבי שמעון:												■	מג.
ועד השתא מאי טעמא לא איענוש?													¿	מג.
לפי שלא ענש על הנסתרות עד שעברו ישראל את הירדן.	רבי יוחנן אמר משום רבי אלעזר ברבי שמעון:												!	מג.
כתנאי:													■	מג.
(דברים כ"ט) הנסתרת לה' אלהינו והנגלת לנו ולבנינו עד עולם למה נקוד על לנו ולבנינו ועל עי"ן שבעד? מלמד שלא ענש על הנסתרות עד שעברו ישראל את הירדן, דברי רבי יהודה	[רבי יהודה]												◊ ■	מג.
וכי ענש על הנסתרות לעולם? והלא כבר נאמר עד עולם. אלא כשם שלא ענש על הנסתרות - כך לא ענש על עונשין שבגלוי עד שעברו ישראל את הירדן.	אמר ליה רבי נחמיה:												◊ ■	מג.
אלא עכין מאי טעמא איענוש?													¿	מג.
משום דהו ידעי ביה אשתו ובניו.													!	מג.
(יהושע ז') חטא ישראל. אמר רבי אבא בר זבדא: אף על פי שחטא - ישראל הוא.	[רבי אבא בר זבדא]												■	מד.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- הנקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
היינו דאמרי אינשי אסא דקאי ביני חילפי אסא שמייה, ואסא קרו ליה.	רבי אבא:											■	מד.	
(יהושע ז') וגם עברו את בריתי אשר צויתי אותם גם לקחו מן החרם גם גנבו גם כחשו גם שמו בכליהם. אמר רבי אילעא משום רבי יהודה בר מספרתא [יהודה בר מספרתא] גם.	[רבי אילעא משום רבי יהודה בר מספרתא]											■	◇	מד.
עכן מושך בערלתו היה, כתיב הכא וגם עברו את בריתי וכתוב התם (בראשית י"ז) את בריתי הפר.	ואמר רבי אילעא משום רבי יהודה בר מספרתא:											■	◇	מד.
פשיטא												⚡	מד.	
מהו דתימא: במצוה גופיה לא פקר, קא משמע לן.												!	מד.	
(יהושע ז') וכי עשה נבלה בישראל. אמר רבי אבא בר זבדא: מלמד שבעל עכן נערה המאורסה, כתיב הכא וכי עשה נבלה וכתוב התם (דברים כ"ב) כי עשתה נבלה בישראל.	[רבי אבא בר זבדא]											■	◇	מד.
פשיטא												⚡	מד.	
מהו דתימא: כולי האי לא פקר נפשיה, קא משמע לן.												!	מד.	
דיניה כנערה המאורסה, דבסקילה.	רבינא:											!	מד.	
כתיב (יהושע ז') ויקח יהושע את עכן בן זרח ואת הכסף ואת האדרת ואת לשון הזהב ואת בניו ואת בנותיו ואת שורו ואת חמרו ואת צאנו ואת אהלו ואת כל אשר לו. אם הוא חטא - בניו ובנותיו מה חטאו? וליטעמין, אם הוא חטא - כל ישראל מה חטאו? דכתיב (יהושע ז') וכל ישראל עמן אלא - לרדותן, הכי נמי - כדי לרדותן.	ריש גלותא לרב הונא:											⚡	◇	מד.
(יהושע ז') וישרפו אתם באש ויסקלו אתם באבנים	אמר ליה: [רב הונא]											!	◇	מד.
ביתרתי?												⚡	מד.	
הראוי לשריפה - לשריפה, הראוי לסקילה - לסקילה.	רבינא:											!	◇	מד.
(יהושע ז') וארא בשלל אדרת שנער אחת טובה ומאתים שקלים כסף. רב אמר: איצטלא דמילתא	[רב]											■	◇	מד.
סרבלא דצריפא.	שמואל:											■	◇	מד.
(יהושע ז') ויציקום לפני ה'. אמר רב נחמן: בא וחבטם לפני המקום, אמר לפניו: רבונו של עולם, על אלו תיהרג - רובה של סנהדרין? דכתיב (יהושע ז') ויכו מהם אנשי העי כשלישים וששה איש	[רב נחמן]											■	◇	מד.
שלישים וששה ממש, דברי רבי יהודה.	ותניא: [רבי יהודה]											■	■	מד.
וכי שלישים וששה היו? והלא לא נאמר אלא כשלישים וששה איש, אלא: זה יאיר בן מנשה ששקול כנגד רובה של סנהדרין.	אמר לו רבי נחמיה:											■	■	מד.
מאי דכתיב (משלי י"ח) תחנונים ידבר רש ועשיר יענה עזות, תחנונים ידבר רש - זה משה, ועשיר יענה עזות - זה יהושע.	רב נחמן אמר רב:											■	◇	מד.
מאי טעמא?												^	מד.	
אילימא משום דכתיב ויציקום לפני ה'!												!	מד.	
בא וחבטן לפני המקום	ואמר רב נחמן:											■	!	מד.
אטו פנחס לא עביד הכי? והכתיב (תהלים ק"ו) ויעמד פינחס ויפול ותעצר המגפה												⚡	מד.	
ויתפלל לא נאמר, אלא ויפול - מלמד שעשה פלילות עם קונו בא וחבטן לפני המקום, אמר לפניו: רבונו של עולם, על אלו יפלו עשרים וארבעה אלף מישראל? דכתיב (במדבר כ"ה) והיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף.	ואמר רבי אלעזר:											⚡	■	מד.
ואלא מהכא (יהושע ז') למה העברת העביר את העם הזה את הירדן												!	מד.	
משה נמי מימר אמר: (שמות ה') למה הרעתה לעם הזה.												⚡	מד.	
אלא מהכא (יהושע ז') ולו הואלנו ונשב בעבר הירדן.												!	◇	מד.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
(יהושע ז') ויאמר ה' אל יהושע קום לך. דריש רבי שילא: אמר ליה הקדוש ברוך הוא: שלך קשה משלהם, אני אמרתי (דברים כז) והיה בעברכם את הירדן תקימו, ואתם ריחקתם ששים מיל.	[דריש רבי שילא]											מד.
בטר דנפק, אוקים רב אמורא עליה, ודרש: (יהושע י"א) כאשר צוה ה' את משה עבדו כן צוה משה את יהושע וכן עשה יהושע לא הסיר דבר מכל אשר צוה ה' את משה. אם כן מה תלמוד לומר קום לך: אמר ליה: אתה גרמת להם. והיינו דקאמר ליה בעי: (יהושע ח') ועשית לעי ולמלכה כאשר עשית ליריחו ולמלכה וגו'.	[רב]											מד.
(יהושע ה') ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא וגו' ויאמר לא כי אני שר צבא ה' עתה באתי ויפל יהושע אל פניו ארצה וישתחו.												מד.
היכי עביד הכי?												מד.
אסור לו לאדם שיתן שלום לחבירו בלילה, חיישינן שמא שד הוא	והאמר רבי יוחנן:											מד.
שאני התם, דקאמר ליה (יהושע ה') אני שר צבא ה' עתה באתי וגו'.												מד.
ודילמא משקרי?												מד.
גמירי דלא מפקי שם שמים לבטלה.												מד.
אמר ליה: אמש ביטלתם תמיד של בין הערביים, ועכשיו ביטלתם תלמוד תורה.												מד:
על איזה מהן באת?												מד:
אמר ליה: עתה באתי.												מד:
מיד (יהושע ח') וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העמק.												מד:
מלמד שלן בעומקה של הלכה.	אמר רבי יוחנן:											מד:
גדול תלמוד תורה יותר מהקרבת תמידין, שנאמר (יהושע ח') עתה באתי.	שמואל בר אונה משמיה דרב:											מד:
האי קרא במערבא במאי מוקמיתו ליה (משלי כ"ה) אל תצא לריב מהר פן מה תעשה באחריתך בהכלים אתך רעך ריבך ריב את רעך וסוד אחר אל תגל?	אביי לרב דימי:											מד:
בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא ליחזקאל: (יחזקאל י"ז) לך אמור להם לישראל אביך האמרי ואמך חתית, אמרה רוח פסקונית לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, אם יבואו אברהם ושרה ויעמדו לפניך אתה ואמר להם ומכלים אותם? ריבך ריב את רעך וסוד אחר אל תגל.	[רב דימי]											מד:
ומי אית ליה רשותא כולי האי?												מד:
אין												מד:
שלש שמות יש לו: פיסקון, איטמון, סיגרון.	דאמר רבי יוסי ברבי חנינא:											מד:
פיסקון - שפוסק דברים כלפי מעלה												מד:
איטמון - שאוטים עונותיהן של ישראל												מד:
סיגרון - כיון שסוגר שוב אינו פותח.												מד:
(איוב ל"ו) היערך שועך לא בצר, אמר רבי אלעזר: לעולם יקדים אדם תפלה לצרה, שאילמלא הקדים אברהם תפלה לצרה בין בית אל ובין העי לא נשתייר משונאיהן של ישראל שריד ופליט.	[רבי אלעזר]											מד:
כל המאמץ עצמו בתפלה מלמטה אין לו צרים מלמעלה.	ריש לקיש:											מד:
לעולם יבקש אדם רחמים שיהו הכל מאמצין אתו, ואל יהו לו צרים מלמעלה.	רבי יוחנן:											מד:
מנין שכיפר לו וידויו וכו'.												מד:
מנין שכיפר לו וידויו - שנאמר (יהושע ז') ויאמר לו יהושע מה עכרתנו יעכרך ה' היום הזה, היום הזה אתה עכור, ואי אתה עכור לעולם הבא. וכתוב (דברי הימים א' ב') ובני זרח זמרי ואיתן והימן וכלכל ודרדע כלם חמשה. מאי כולם חמשה - כולן חמשה הן לעולם הבא	תנו רבנן:											מד:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
כתיב זמרי וכתוב עכן. רב ושמואל, חד אמר: עכן שמו, ולמה נקרא שמו זמרי - שעשה מעשה זמרי.	[חד:רב/שמואל]										◆	■	◇	מד:	
זמרי שמו, ולמה נקרא שמו עכן - שעיכן עונותיהן של ישראל.	[חד:רב/שמואל]										◆	■	◇	מד:	
אם אינו יודע להתוודות כו'														מד:	
לנקות עצמן.	רבי יהודה אומר כו':													מד:	
וינקו עצמן												♣		מד:	
כדי שלא להוציא לעז על בתי דינין ועל העדים.													!	◇	מד:
מעשה באדם אחד שיצא ליהרג, אמר: אם יש בי עון זה - לא תהא מיתתי כפרה לכל עונותי, ואם אין בי עון זה - תהא מיתתי כפרה לכל עונותי, ובית דין וכל ישראל מנוקין, והעדים לא תהא להם מחילה לעולם. וכששמעו חכמים בדבר, אמרו: להחזירו - אי אפשר, שכבר נגזרה גזירה. אלא: יהרג, ויהא קולר תלוי בצואר עדים.	תנו רבנן:												■	◇	מד:
פשיטא כל כמיניה?													♣		מד:
לא צריכא, דקא הדרי בהו סהדי.													!	◇	מד:
וכי הדרי בהו מאי הוי? כיון שהגיד - שוב אינו חוזר ומגיד													♣		מד:
לא צריכא, דאף על גב דקא יהבי טעמא למילתייהו, כי ההוא מעשה דבעיא מיכסא.													!	◇	מד:
היה רחוק מבית הסקילה ארבע אמות - מפשיטין אותו את בגדיו.														■	מד:
האיש מכסין אותו מלפניו, והאשה מלפניה ומאחריה, דברי רבי יהודה	[רבי יהודה]												◆	■	מד:
האיש נסקל ערום, ואין האשה נסקלת ערומה.	חכמים:												◆	■	מד:
האיש מכסין אותו פרק אחד מלפניו, ואשה שני פרקים, בין מלפניה בין מלאחריה, מפני שכולה ערוה, דברי רבי יהודה.	תנו רבנן: [רבי יהודה]												◆	■	מד:
האיש נסקל ערום, ואין האשה נסקלת ערומה.	חכמים:												◆	■	מד:
מאי טעמייהו דרבנן - אמר קרא (ויקרא כ"ד) ורגמו אתו. מאי אותו? אילימא אותו ולא אותה - והכתיב (דברים ט"ז) והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההיא. אלא מאי אותו - אותו בלא כסותו, הא אותה - בכסותה.	[רבנן]													■	מד:
אתו בלא כסותו, לא שנא איש ולא שנא אשה.	רבי יהודה:													■	מד:
למימרא דרבנן חיישי להרהורא, ורבי יהודה לא חיישי להרהורא? והא איפכא שמענא להו													♣		מד:
הכהן אוהו בבגדיה, אם נקרעו - נקרעו, ואם נפרמו - נפרמו, עד שמגלה את לבה וסותר את שערה.	דתנן: [חכמים]												♣	◇	מד:
אם היה לבה נאה - לא היה מגלהו, ואם היה שערה נאה - לא היה סותרן	רבי יהודה:												♣	◇	מד:
התם היינו טעמא שמא תצא מבית דין זכאה, ויתגרו בה פירחי כהונה. הכא - הא מקטלא.	רבה:												!	◇	מד:
וכי תימא אתי לאיתגרוי באחרנייתא													♣		מד:
גמירי, אין יצר הרע שולט אלא במי שענינו רואות.	רבה:												!	◇	מד:
דרבי יהודה אדרבי יהודה קשיא, דרבנן אדרבנן לא קשיא?	רבא:												♣	◇	מד:
דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא - כדשנין. דרבנן אדרבנן נמי לא קשיא - אמר קרא (יחזקאל כ"ג) ונוסרו כל הנשים ולא תעשינה כזמתכנה, הכא - אין לך ייסור גדול מזה.	אלא אמר רבא:												!	◇	מד:
וכי תימא ליעביד בה תרתי													♣	◇	מד:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמר קרא (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה:											!
לימא דרב נחמן תנאי היא?												?
לא, דכולי עלמא אית להו דרב נחמן. והכא בהא קמיפלגי:												!
בזיוני דאיניש עדיפא ליה טפי מניחא דגופיה	מר סבר: [חכמים]											!
ניחא דגופיה עדיף מבזיוני.	ומר סבר: [רבי יהודה]											!
בית הסקילה היה גבוה שתי קומות.												■
אחד מן העדים דוחפו על מתניו, נהפך על לבו - הופכו על מתניו, ואם מת בה - יצא. ואם לאו - השני נוטל את האבן ונותנו על לבו. אם מת בה - יצא, ואם לאו - רגימתו בכל ישראל. שנאמר (דברים י"ז) יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה.												■
וקומה שלו - הרי כאן שלש.	תנא:											!
ומי בעינן כולי האי?												?
מה בור שהוא כדי להמית - עשרה טפחים, אף כל כדי להמית - עשרה טפחים	ורמינהו:											!
אמר קרא (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה:											!
אי הכי ליגבהיה טפי												?
משום דמינול.												!
אחד מן העדים דוחפו.												■
מניין שבדחיה - תלמוד לומר (שמות י"ט) ירה, ומנין שבסקילה - תלמוד לומר (שמות י"ט) סקול יסקל או ירה יירה, ומנין שאם מת בדחיה יצא - תלמוד לומר או ירה יירה, מניין שאף לדורות כן - תלמוד לומר סקול יסקל.	תנו רבנן:											!
ואם לאו עד השני נוטל את האבן.												■
נוטל?												?
אבן היתה שם, משוי שני בני אדם. נוטלה ונותנה על לבו. אם מת בה יצא.	והתניא רבי שמעון בן אלעזר:											!
וליתעמך, תיקשי לך היא גופא: משוי שני בני אדם נוטלה ונותנה על לבו?												?
אלא: דמדלי לה בהדי חבריה, ושדי לה איהו, כי היכי דתיתי מרוזא.												!
ואם לאו רגימתו כו'.												■
מעולם לא שנה בה אדם	והתניא:											!
מי קאמינא דעביד? דאי מיצריך קאמינא.												!
אבן היתה כו'	אמר מר:											■
אחת אבן שנסקל בה ואחת עץ שנתלה עליו, ואחד סייף שנהרג בו, ואחד סודר שנחנק בו - כולן נקברין עמו.	והתניא:											!
לא צריכא, דמתקני ומייתי אחריני חלופיהו.												!
נקברין עמו?												?
אין נקברין עמן	והתניא:											!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי עמו - עמו בתפסתו.	רב פפא:											◊	מה:
נקטעה יד העדים - פטור, מאי טעמא - דבעינא (דברים י"ז) יד העדים תהיה בו בראשונה וליכא.	שמואל:											◊	מה:
אלא מעתה עדים גידמין דמעיקרא, הכי נמי דפסילי?											⚡		מה:
שאני התם, דאמר קרא יד העדים - שהיתה כבר.												!	מה:
כל מקום שיעידוהו שנים, ויאמרו: מעידין אנו באיש פלוני שנגמר דינו בבית דין פלוני, ופלוני ופלוני עדיו - הרי זה יהרג.	מיתיבי:											⚡	מה:
תרגמא שמואל בהן הן עדיו.	[שמואל]											!	מה:
ומי בעינן קרא כדכתיב?												⚡	מה:
(במדבר ל"ה) מות יומת המכה רוצח הוא, אין לי אלא במיתה הכתובה בו, מנין שאם אי אתה יכול להמיתו במיתה הכתובה בו, שאתה ממיתו בכל מיתה שאתה יכול להמיתו - תלמוד לומר מות יומת המכה - מכל מקום.	והתניא:											⚡	מה:
שאני התם דאמר קרא מות יומת.												!	מה:
וליגמר מיניה												⚡	מה:
משום דהוה רוצח וגואל הדם שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.												!	מה:
רוצח - הא דאמרן.												■	מה:
גואל הדם מאי היא?												^	מה:
(במדבר ל"ה) גאל הדם ימית את הרצח - מצוה בגואל הדם, ומניין שאם אין לו גואל, שבית דין מעמידין לו גואל - שנאמר (במדבר ל"ה) בפגעו בו, מכל מקום.	דתניא:											!	מה:
ומי לא בעינן קרא כדכתיב?	מר קשישא בריה דרב חסדא לרב אשי:											⚡	מה:
היה אחד מהן גידם או אילם או חיגר או סומא או חרש - אינו נעשה בן סורר ומורה, שנאמר (דברים כ"א) ותפשו בו - ולא גידמין, (דברים כ"א) והוציאו אתו - ולא חיגרין, (דברים כ"א) ואמרו - ולא אילמין, (דברים כ"א) בננו זה - ולא סומין, (דברים כ"א) איננו שמע בקלנו - ולא חרשין.	והתנן:											⚡	מה:
מאי טעמא? לאו משום דבעינן קרא כדכתיב?												⚡	מה:
לא, שאני התם דכוליה קרא יתירא הוא.												!	מה:
אין לה רחוב - אין נעשית עיר הנדחת, דברי רבי ישמעאל.	תא שמע: [רבי ישמעאל]											⚡	מה:
אין לה רחוב - עושין לה רחוב.	רבי עקיבא:											⚡	מה:
עד כאן לא פליגי, אלא דמר סבר רחובה - דמעיקרא בעינן, ומר סבר רחובה - דהשתא נמי כדמעיקרא דמי. אבל דכולי עלמא בעינן קרא כדכתיב												⚡	מה:
תנאי היא.												!	מה:
אין לו בהן יד, בהן רגל, און ימנית - אין לו טהרה עולמית	דתנן: [חכמים]											!	מה:
נותן על מקומו - ויוצא.	רבי אליעזר:											!	מה:
נותן על שמאלו ויוצא.	רבי שמעון:											!	מה:
כל הנסקליו נתליו, דברי רבי אליעזר	[רבי אליעזר]											⚡	מה:
אינו נתלה אלא המגדף והעובד עבודה זרה.	חכמים:											⚡	מה:
האיש תולין אותו פניו כלפי העם, והאשה פניה כלפי העץ, דברי רבי אליעזר.	[רבי אליעזר]											⚡	מה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האיש נתלה ואין האשה נתלית.	חכמים:											מה:
והלא שמעון בן שטח תלה נשים באשקלון	אמר להם רבי אליעזר:											מה:
שמונים נשים תלה, ואין דנין שנים ביום אחד.	אמרו לו: [חכמים]											מה:
(דברים כ"א) והומת ותלית - יכול כל המומתין נתלין, תלמוד לומר (דברים כ"א) כי קללת אלהים תלוי מה מקלל - זה שבסקילה, אף כל שבסקילה, דברי רבי אליעזר.	תנו רבנן: [רבי אליעזר]											מה:
מה מקלל - זה שכפר בעיקר, אף כל - שכפר בעיקר.	חכמים:											מה:
במאי קא מיפלגי?												מה:
רבנן דרשי כללי ופרטי, רבי אליעזר דריש ריבוי ומיעוטי.	[רבנן]											מה:
רבנן דרשי כללי ופרטי: והומת ותלית - כלל, כי קללת - פרט, אי הוה מקרבי להדדי אמרינן: אין בכלל אלא מה שבפרט, הגי' אין, מידי אחרינא - לא, השתא דמרחקי מהדדי - אהני לרבווי עבודה זרה דדמי ליה בכל מילי.	[רבי אליעזר]											מה:
ורבי אליעזר דריש ריבוי ומיעוטי: והומת ותלית - רבוי, כי קללת - מיעוט, אי הוה מקרבי להדדי - לא הוה מרבינא אלא עבודה זרה דדמי לה בכל מילי, השתא דמרחקי מהדדי - אהני לרבווי שאר הנסקלין.												מה:
האיש תולין וכו'.												מה:
מאי טעמא דרבנן?												מה:
אמר קרא (דברים כ"א) ותלית אתו - אותו ולא אותה.	[רבנן]											מה:
ורבי אליעזר												מה:
אותו - בלא כסותו.	[רבי אליעזר]											מה:
ורבנן												מה:
אין, הכי נמי. אלא אמר קרא (דברים כ"א) וכי יהיה באיש חטא - איש ולא אשה.	[רבנן]											מה:
ורבי אליעזר, האי וכי יהיה באיש מאי דריש ביה?												מה:
ההוא למעוטי בן - סורר ומורה	ריש לקיש:											מה:
בן סורר ומורה נסקל ונתלה, דברי רבי אליעזר	[והתניא: [רבי אליעזר]											מה:
לרבות בן סורר ומורה. מאי טעמא - דאמר קרא וכי יהיה באיש חטא - איש ולא בן, חטא - מי שעל חטאו נהרג, יצא בן סורר ומורה שעל שום סופו נהרג. הוי מיעוט אחר מיעוט, ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות.	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:											מה:
והלא שמעון בן שטח תלה נשים וכו'	אמר להן רבי אליעזר:											מה:
לא שנו אלא בשתי מיתות, אבל במיתה אחת - דנין.	רב חסדא:											מה:
והא מעשה דשמעון בן שטח דמיתה אחת הוא, וקא אמרו ליה דאין דנין												מה:
לא שנו אלא במיתה אחת כעין שתי מיתות, והכי דמי - כגון שתי עבירות, אבל במיתה אחת ועבירה אחת - דנין.	אלא אי איתמר הכי איתמר:											מה:
בבת כהן ובוועלה, או בבת כהן וזוממי וזוממיה.	מתיב רב אדא בר אהבה:											מה:
אין דנין שנים ביום אחד, ואפילו בנואף ונואפת	תרגמא רב חסדא:											מה:
שמעתי שבת דין מכין ועונשין שלא מן התורה, ולא לעבור על דברי תורה, אלא כדי לעשות סייג לתורה.	תניא רבי אליעזר בן יעקב:											מה:
ומעשה באחד שרכב על סוס בשבת בימי יונים. והביאוהו לבית דין וסקלוהו. לא מפני שראוי לכך, אלא שהעשה צריכה לכך.												מה:

<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>	<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>
<p>מקרא-key:</p>	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
שוב מעשה באדם אחד שהטיח את אשתו תחת התאנה, והביאווה לבית דין והלקוהו, לא מפני שראוי לכך אלא שהשעה צריכה לכך.											o
כיצד תולין אותו? - משקעין את הקורה בארץ, והעץ יוצא, ומקיף שתי ידיו זו על גב זו ותולה אותו.	[רבנן]										◆
קורה מוטה על הכותל, ותולה אותו כדרך שהטבחין עושין.	רבי יוסי:										◆
ומתירין אותו מיד, ואם לן - עובר עליו בלא תעשה, שנאמר: (ויקרא כ"א) לא תלין נבלתו על העץ כי קבור תקברו כי קללת אלהים תלוי וגו', כלומר: מפני מה זה תלוי - מפני שבירך את השם, ונמצא שם שמים מתחלל.											■
בשעה שאדם מצטער שכינה מה לשון אומרת: קלני מראשי, קלני מזרועי; אם כן המקום מצטער על דמן של רשעים שנשפך - קל וחומר על דמן של צדיקים.	רבי מאיר:										■
ולא זו בלבד אמרו, אלא: כל המלין את מתו עובר בלא תעשה. הלינהו לכבודו, להביא לו ארון ותכריכים - אינו עובר עליו.											■
ולא היו קוברין אותו בקברות אבותיו, אלא שתי בתי קברות היו מתוקנין לבית דין אחת לנהרגין ולנחנקין, ואחת לנסקלין ולנשרפין.											■
נתעכל הבשר - מלקטין את העצמות וקוברין אותן במקומן.											■
והקרובים באים ושואלים בשלום הדיינין ובשלום העדים, כלומר שאין בלבנו עליכם שדין אמת דנתם.											■
ולא היו מתאבלין, אבל אונינין. שאין אנינות אלא בלב.											■
אילו נאמר חטא ותלית - הייתי אומר תולין אותו ואחר כך ממיתין אותו, כדרך שהמלכות עושה. תלמוד לומר: (דברים כ"א) והומת ותלית - ממיתין אותו ואחר כך תולין אותו. הא כיצד? משהין אותו עד סמוך לשקיעת החמה, וגומרין את דינו, וממיתין אותו ואחר כך תולין אותו. אחד קושר ואחד מתיר, כדי לקיים מצות תלייה.	תנו רבנן:										◆
(דברים כ"א) עץ - שומע אני בין בתלוש בין במחובר, תלמוד לומר (דברים כ"א) כי קבור - מי שאינו מחוסר אלא קבורה, יצא זה שמחוסר קציצה וקבורה.	תנו רבנן: [רבנן]										◆
מי שאינו מחוסר אלא קבורה, יצא זה שמחוסר תלישה וקבורה.	רבי יוסי:										◆
ורבנן											⚡
תלישה - לאו כלום היא.	[רבנן]										!
כלומר מפני מה זה תלוי מפני שבירך כו'.											■
משלו משל למה הדבר דומה - לשני אחים תאומים בעיר אחת, אחד מינהו מלך ואחד יצא לליסטיות. צוה המלך ותלאוהו. כל הרואה אותו אומר: המלך תלוי; צוה המלך והורידוהו.	תניא, אומר רבי מאיר:										◆
אמר רבי מאיר כו'.											■
מאי משמע?											^
כמאן דאמר קל לית.	אביי:										!
אם כן, כבד עלי ראשי, כבד עלי זרועי מיבעי ליה.	אמר ליה רבא:										⚡
כמאן דאמר קיל לי עלמא.	אלא אמר רבא:										!
האי מיבעי ליה לגופה.											⚡
אם כן נימא קרא מקלל מאי קללת.											!
ואימא כוליה להכי הוא דאתא.											⚡
אם כן נימא קרא קלת - מאי קללת - שמע מינה תרתי.											!
ולא זו בלבד כו'.											■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מנין למלין את מתו שעובר עליו בלא תעשה - תלמוד לומר כי קבור תקברנו - מכאן למלין את מתו שעובר בלא תעשה.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:											◊
רמז לקבורה מן התורה מניין - תלמוד לומר כי קבור תקברנו מכאן רמז לקבורה מן התורה.	איכא דאמרי, אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:											◊
אמר ליה שבור מלכא לרב חמא: קבורה מן התורה מניין?												◊
אישיק ולא אמר ליה ולא מידי.	[רב חמא]											◊
אימסר עלמא בידא דטפשא. דאיבעי ליה למימר כי קבור	רב אחא בר יעקב:											◊
דליעבד ליה ארון.												◊
תקברנו												◊
לא משמע ליה.												◊
ונימא מדאיבור צדיק?												◊
מנהגא בעלמא												◊
מדקבריה הקדוש ברוך הוא למשה												◊
דלא לישתני ממנהגא.												◊
תא שמע: (מלכים א' י"ד) וספדו לו כל ישראל וקברו אתו												◊
דלא לישתני ממנהגא.												◊
(ירמיהו ט"ז) לא יספדו ולא יקברו לדמן על פני האדמה יהיו												◊
דלישתנו ממנהגא.												◊
איבעיא להו: קבורה משום בזיוגא הוא, או משום כפרה הוא?												◊
למאי נפקא מינה?												◊
דאמר: לא בעינא דליקברוה להווא גברא. אי אמרת משום בזיוגא הוא - לא כל כמיניה. ואי אמרת משום כפרה הוא - הא אמר לא בעינא כפרה												◊
מאי?												◊
מדאיבור צדיקי ואי אמרת משום כפרה - צדיקי לכפרה צריכי?	תא שמע:											◊
אין, דכתיב (קהלת ז') אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא.												◊
וספדו לו כל ישראל וקברו אתו, ואי אמרת כי היכי דתיהוי ליה כפרה - הנך נמי ליקברו, כי היכי דתיהוי להו כפרה	תא שמע:											◊
האי דצדיק הוא - תיהוי ליה כפרה, הנך - לא ליהוי להו כפרה.												◊
לא יספדו ולא יקברו - דלא תיהוי להו כפרה.	תא שמע:											◊
הספידא, יקרא דחיי הוי או יקרא דשכבי הוי?	איבעיא להו:											◊
למאי נפקא מינה?												◊
דאמר לא תספדוה להווא גברא. אי נמי - לאפוקי מיורשין.												◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תא שמע: (בראשית כ"ג) ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה, ואי אמרת משום יקרא דחיי הוא - משום יקרא דאברהם משהו לה לשרה?	תא שמע:										◊	ז
שרה גופה ניחא לה, כי היכי דמייקרא בה אברהם.											◊	!
וספדו לו כל ישראל וקברו אתו, ואי אמרת משום יקרא דחיי הוא - הנך בני יקרא נינהו?	תא שמע:										◊	ז
ניחא להו לצדיקיא דמייקרי בהו אינשי.											◊	!
לא יספדו ולא יקברו	תא שמע:										◊	ז
לא ניחא לצדיקיא דמייקרי ברשיעיא.											◊	!
(ירמיהו ל"ד) בשלום תמות ובמשרפות אבותיך המלכים הראשונים אשר היו לפניך כן ישרפו לך והוי אדון יספדו לך, ואי אמרת משום יקרא דחיי הוא - מאי נפקא ליה מיניה?	תא שמע:										◊	ז
הכי קאמר ליה לייקרו ביד ישראל, כי היכי דמתייקרי באבהתך.											◊	!
(תהלים ט"ו) נבזה בעיניו נמאס - זה חזקיהו מלך יהודה, שגירר עצמות אביו על מטה של חבלים.	תא שמע:										◊	ז
ואי משום יקרא דחיי הוא - מאי טעמא?												ז
כי היכי דתיהוי ליה כפרה לאבוה.											◊	!
ומשום כפרה דאבוה משהו ליה ליקרא דישראל?												ז
ישראל גופייהו ניחא להו, דמיחלי יקרייהו לגביה.												!
אמר להן אל תספדוני בעירות.	תא שמע:										◊	ז
ואי אמרת יקרא דחיי - מאי נפקא ליה מינה?												ז
קסבר: ליתייקרו ביה ישראל טפי.											◊	!
הלינו לכבודו, להביא לו ארון ותכריכין - אינו עובר עליו.	תא שמע:										◊	ז
מאי לאו - לכבודו של מת?												ז
לא, לכבודו של חי.											◊	!
ומשום כבודו של חי מבית ליה למת?												ז
אין, כי אמר רחמנא (דברים כ"א) לא תלין נבלתו על העץ - דומיא דתלוי, דאית ביה בזיון. אבל הכא, כיון דלית ביה בזיון - לא.												!
הלינו לכבודו לשמע עליו עירות, להביא לו מקוננות להביא לו ארון ותכריכין - אינו עובר עליו. שכל העושה אינו אלא לכבודו של מת	תא שמע:										◊	ז
הכי קאמר: כל העושה לכבודו של חי - אין בו בזיון למת.											◊	!
סימן יפה למת שנפרעין ממנו לאחר מיתה. מת שלא נספד ולא נקבר, או שחיה גוררתו או שהיו גשמים מזולפין על מטתו - זהו סימן יפה למת	תא שמע: רבי נתן אומר:										◊	!
שמע מינה: יקרא דשכבי הוא, שמע מינה.											◊	!